

Yevmiye 12958/2

2015-11-21 22:16:07 +0200

Bazı kelimeler dizmek istiyorum sana okur. Gününü ve geceni unutmanı sağlayacak kelimeler. Bildiğin cinsten kelimeler. Belki sana bir faydası olmayacak ancak en azından bana, bunları kurarken, sana ne söylemem gerektiğini düşünürken kendimi unutturacak kelimeler.

Başarı hakkında konuşmak isterdim. Birinin, sanırım bir kadının, *Happiness Myth* isimli bir kitabını okuyorum, *Mutluluk Miti*. İçinde envai çeşit felsefenin mutluluk hakkında söyledikleri yazıyor, geçmişten bu yana insanların mutluluktan ne anladıklarını ve nihayetinde sonlu bir zaman dilimini nasıl yaşamayı arzuladıklarını.

Geçmişin bu kitapta anlatıldığı kadar sakın ve *mutlu* olduğunu sanmıyorum. İnsanların mutluluk anlayışlarının ölüme daha çok yaklaşarak daha sağlamlaşacağına da inanmıyorum. Kafamda gezinen resimler, beni mutsuz edenler, öleceğimi düşündüğümde beni bırakmıyor.

Bu seri kitapları nereden buldum bilmiyorum. Sanırım *edindiğim* sırayla okuduğum için arka arkaya geldiler. Ya da bir blog yazısından öğrendim bunları. Neyse de, insanın mutluluk hakkında kendini tekrar eden böyle kitapları arka arkaya okumamasında bir fayda olduğuna kanaat ettiğim için yanına bir Pratchett açtım. Bu adamın romanları, mutluluk hakkında edilmiş onca laftan daha çok mutlulukla alakalı.

Şimdi, şöyle bir problem var: Bu kitapları, self-help ve sair cinsi kitapları ve bunların eleştirilerini, zamanın *hayat felsefesi* kitapları diyerek okuyorum. Bu meyanda başka kitaplar da okudum, dini renklilerinden, ladinî olanlarına, *nasıl yaşamalı?* kitapları özel ilgi alanım.

Otuzbeş senedir karar veremedim nasıl yaşamam gerektiğine. Sanırım karar verinceye kadar öleceğim.

Bir tatsızlık var. Bir yanda sadece laf ve hayal üreterek hayatına anlam katmaya çalışanlar var. Bu benim de hoşuma gidiyor velakin tembellikten mi hoşuma gidiyor, hayal kurmanın hayatı yaşamaktan daha kolay olmasından mı hoşuma gidiyor, hayatı sadece *maddi tarafından* yaşayanlara gıcığım var ve

onların tıntın teneke olduğunu düşünmek kendimi rahatlattığı için mi hoşuma gidiyor, bilemiyorum.

Ancak öteki tarafın da, yani, bu arabasının renginden, evinin duvarından, çocuğunun okulundan, kazandığı paradan veya yediğı, içtiğınden haz almaya çalışanların da bu hayaliyat muhiplerinden daha doğru bir yolda olduğu kanaatinde değılim. Kitap yazacak kadar hali vakti yerinde ama bu tantanalardan sıkılmış insanların neticede hayatın anlamının ölümü düşünüp, kendi hayatına yol vermekte olduğunu düşünmelerinde bir sürpriz yok. Ancak bu iki *hayat deseni* de bana sıkıcı geliyor.

Neticede herkes zor hayatlar yaşıyor. Kimisinininki biraz daha az zor ama etraflıca tartınca o kadar büyük bir fark yok. Her gün kaybetme korkusuyla yaşayan zengin adamın çektiğı de bir çile.

Ve yine nihayetinde olanın hayatın içinde bir şeyler yapmak olduğunu, başarı değılse de, anlamlı işler peşinde koşmak olduğu ve mutluluğun da, *hayatını yaşamanın* da ancak böyle mümkün olduğu kanaati hasıl oldu bende. Yaptığın işi hakkıyla yap ve hayatını hakkıyla yaşa.